

Mezi draugiry

sepsala Bernadetta Bantienová
Ledohradská univerzita

Ž sedmý měsíc, co jsem s nimi strávila, mě bytosti zjevně přijaly. Mno, "přijaly" není úplně to pravé slovo, ale zdá se, že alespoň usoudily, že už pro ně nepředstavují žádné nebezpečí a jejich útoky zvolna ustaly. Ačkoliv jsem více než schopná je zahnat (kombinace ohnivých kouzel s odvracením funguje znamenitě), tak přiznávám, že už mě unavovala nutnost být v jejich přítomnosti neustále bdělá.

Nikdy nezjistím, jestli mezi sebou dospěli k nějakému souhlasu, protože jediné projevy, jichž jsem si všimla, byly skřeky v tom jejich barbarském jazyce, které nedokážu ani vyslovit, natož pak zapsat. Časem jsem jejich záměry začala odvozovat spíše z jejich pohybů a tónů, než z konkrétních slov. Nepřátelskost každé bytosti se dá poznat celkem lehce, ale u těchto velmi mimořádných živoucích mrtvých, kteří disponují tolika druhy chůze a běhu, může nepřátelský rozběh u jednoho znamenat naprosto lhostejný pohyb u druhého. Oči toho každopádně o jejich úmyslu odhalí nejvíce a přiznávám se, že jsem měla už více než jednu noční můru, kde mě tyto zářící body v temnotě strašily.

Vždy mě zajímalo, proč dávní kněží kultu draka trvali na tom, že budou jejich následovníci pohřbíváni spolu s nimi. Přišlo mi to tehdy jako nedozírná pohanská ješitnost, donutit vaše sloužící zemřít spolu s vámi. Ale jak jsem pomalu pronikala do jejich společnosti, začínala jsem si všimnout důvodů, proč tomu tak je. Každý den se probudila jiná skupina draugirů, dokolébala se k sarkofágu svého kněze a klekla si před něj. To trvalo několik hodin a poté následovalo pečlivé uklízení dané oblasti. Zdá se tedy, že tito přívrženci dračího kněze pokračují v jeho uctívání i po smrti, což by vysvětlovalo i zuřivost, se kterou pak brání jeho síně.

Trvalo to několik týdnů, než jsem se cítila natolik zabydlená, abych přistoupila k místu posledního odpočinku dračího kněze sama. Postupovala jsem krůček po krůčku, než vrčící draugiry kolem mě přestalo zahánění mé bezvýznamné existence bavit. Dokonce se mi kolem hrobky podařilo rozmístit jednoduchá zjišťovací kouzla, abych odhalila povahu magických energií, které zde přebývají. Když pak knězi přišla vzdát hold další skupina draugirů, zaznamenala jsem jistý druh magického přenosu. Zřetelný tok životní energie mezi přívrženci a jejich pánem.

Právě tehdy jsem konečně pochopila teorii znovuvzkříšení v pojetí dračího kultu. Druhý věčný život byl slíben pouze těm, kteří dosáhli kněžství a nižší služebníci jen přispívali svou životní silou, aby jim tuto věčnost umožnili. Nevím, z jakého věčného pramene čerpají, ale je jasné, že v sobě každý z draugirů nosí malý plamínek života, který potom každou noc během odpočinku ve svém výklenku rozdmýchá. Věřím, že všechny ty bizarní tvary, jež vidáme v mohylách, byli kdysi obyčejní muži a ženy a že jen tisíce uplynulých let z nich udělaly ony ubohé věci, které potkáváme dnes. Kdybychom do mohly zavítali hned po jejím postavení, možná bychom ani nepoznali, že jsou její obyvatelé mrtví!

Tyto objevy a závěry mě naplňují takovým vzrušením, že se má mysl touží do mohyl vrátit co nejdříve. Zde na univerzitě jsem se zastavila jen abych sepsala tyto poznámky a nabrala další zásoby pro mnohem delší pobyt. Mým novým cílem je přijít alespoň na nějaké základy jejich jazyka, neboť představa o tom, co vše by nám mohli říct o úsvitu světa, je zkrátka ohromující.